

[Nedergaard.]

gang til at skride ind, hvor der findes ulovligt Samliv. Det er bekendt, at der undertiden ved velstillede Folks Skilsmisse indføres en Bestemmelse om, at den ene Part skal have et stort Underholdsbidrag paa den Betingelse, at den, der modtager Underholdsbidraget, ikke maa gifte sig igen. Efter hvad der er kommet til adskilliges Kendskab, sker det imidlertid, at vedkommende uden videre flytter sammen med en Samlever eller Samleverske, og vi synes, det er noget nær ved at være oprørende, at en Ægtefælle ikke blot skal betale til sin fraskilte Ægtefælle, men ogsaa skal underholde en Samlever eller Samleverske. Vi synes, at i et saadant Tilfælde maa og bør Samfundet skride ind. Der er ogsaa forekommet Tilfælde, hvor en Mand i et velstillet Hjem har holdt noget, der skulde være en Husbestyrerinde, men han har delt baade Bord og Seng med hende. Han slipper derved dels i mange Tilfælde for at betale Enkeforsørgelse, dels for at efterlade Arv baade til hende og de eventuelle Børn.

Et saadant Tilfælde staar saa levende for mig, at jeg ikke kan lade være at drage det frem. En Mand var kommet ind i en forfærdelig elendig Stilling, saa langt ned som han kunde, og saa fortalte han, at han var udgaaet fra et velstillet Købmandshjem, men at hans Far og den, der var hans Mor, ikke var ægteviede. Først døde hun, og derefter døde hans Far. Han kom da paa Fattigvæsenet, fordi Familien ikke vilde tilkende ham en eneste Smule, og han havde naturligvis heller ingen juridisk Ret. Samfundet bør kunne skride ind overfor saadanne Forhold. Der er andre Tilfælde, hvor to Mennesker — det er mest mindre bemidlede — halvt med, halvt mod deres Villie flytter sammen. Kaarene er smaa, og bliver Kvinden frugtommelig, føler hun sig afhængig. Kommer der saa efterhaanden flere Børn, kan han næsten ikke rive sig løs, for saa kommer der saa mange Alimentationsbidrag. Kan de ikke klare sig selv, bliver de skilt, og hver bliver sendt til sin Forsørgelseskommune. Samfundet bør her ubetinget have Ret til at skride ind og hjælpe de paagældende paa Gled, og det jo før jo hellere.

Er det fastslaaet, at Samfundet erklærer den Slags Samliv for ulovligt, støttes den dybe Trang, der hører med til moralsk Samfundsorden og bevirker, at et Par, naar de er blevet forlovet og tænkter paa Ægteskab, begynder at samle til Bo. Det vil igen sige, at de begynder at indskrænke deres Fornødenheder og deres Livskrav efter de Forhold, hvorunder de kan leve som Ægtefæller.

Hvor unge af deres egen Indkomst en Tid har samlet det mest nødvendige sammen til Dannelsen af et Hjem, vil der Livet igennem være kommet en økonomisk Bærekraft, der hjælper over mange Vanskeligheder, men naar de flytter sammen, idet de lader sig lede af deres Drifter, er de fra Begyndelsen kommet ind i en gal Livsindstilling, og det er da meget vanskeligt for dem at hæve sig til en økonomisk Stilling, hvis der ikke sker et eller andet, hvorved de bliver hjulpet. Derfor mener vi, at det af borgerlige og sociale Hensyn maa slaas fast i Straffeloven, at kun Ægteskab er lovligt Samliv, hvor det gælder Bord og Seng.

Jeg skal endnu nævne en enkelt Ting, og det er noget, som enhver Præst møder ved Indskrivningen til Konfirmationsforberedelsen, nemlig den Ængstelse, der er for, at de udenfor Ægteskab fødte Børn skal faa det virkelige Forhold afsløret. Og det samme møder man mange Gange langt senere hen i Livet, naar der skal udstedes en Daabsattest. Man mærker, der er en Smerte og en Bedrøvelse, som hos mange aldrig nogen Sinde svinder bort. Autoriteterne har da ogsaa opmuntret os til at gøre saa meget som muligt, for at der ikke skal rives op i saadanne Saar.

Med disse Bevæggrunde vil jeg da inderlig gerne anbefale Tingets Medlemmer at stemme for Ændringsforslag Nr. 73, og jeg vil haabe, det skulde blive saadan, at hver stemte, efter som han ansaa det for bedst for sin Søn eller sin Datter.

Blang: Som ærede Medlemmer vil kunne se, har jeg tilladt mig at stille Underændringsforslag til Ændringsforslag Nr. 55 i Udvalgets Betænkning vedrørende Blasfemi, og jeg skal gøre et Par Bemærkninger om dette Underændringsforslag. Jeg vil begynde med at sige Udvalget Tak, fordi det har indsat en Blasfemiparagraf i Straffeloven. Jeg mener, at den er paakrævet, som jeg sagde ved første Behandling, ikke af Hensyn til den Almægtige, men af Hensyn til, at den religiøse Følelse hos Mennesker har Krav paa en vis Retsbeskyttelse, lige saa vel som Æresfølelsen og Blufærdighedsfølelsen og lignende dermed beslægtede Følelser. Jeg maa maaske sige til Udvalgets ærede Ordfører, at jeg er enig med ham i, at al mulig Kritik selvfølgelig maa være tilladt ogsaa vedrørende disse Ting, og jeg vil tilføje: ogsaa ironisk Kritik, ja, selv let haanende Kritik, og jeg skulde ikke have haft det mindste imod, om Udvalget i sin Formulering af denne Blasfemiparagraf havde skrevet: den, der offentlig driver grov